

Arrest

nr. 140 724 van 11 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 8 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beschikt over de Chinese nationaliteit, behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en bent afkomstig uit het district Jomda (Chin: Jiangda), prefectuur Chamdo (Chin:Changdu) in de Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC).

In november 2011 verliet u Tibet omdat u een audiëntie wou bij de dalai lama. U trok eerst naar Nepal en verbleef er vijf maanden. Vervolgens reisde u door naar India waar u een pelgrimstocht maakte. Daarna vestigde u zich in Dharamsala bij een streekgenoot.

U wou terugkeren naar Tibet maar dat was niet mogelijk omdat u van uw vader vernam dat mensen die uit India terugkeerden werden gearresteerd.

Omdat u in India niet over verblijfsdocumenten beschikte en de politie u vaak controleerde, nam een in België verblijvende tante contact op met kennissen in India die een smokkelaar voor u regelden.

Op 20 oktober 2013 verliet u India per vliegtuig van op de luchthaven van New Delhi. Met een transit in een u onbekende plaats vloog u naar Frankrijk waar u op 21 oktober 2013 aankwam. De volgende dag reisde u per trein naar België. Op 23 oktober 2013 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: identiteitskaart, uw "hukou" (gezinsregistratie)- pagina uit het gezinsregistratieboekje samen met de introductiepagina van het boekje, 7 foto's en een postpak.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten –identiteitskaart en "hukou-pagina"- kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: N. Q. W., geboren op 11 september 1992 te Jiangda (Tib: Jomda). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS2 pp. 1-10) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die in India hebben verbleven, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw verblijf in India (Vragenlijst punt 4-5) een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Over de periode na uw vlucht uit Tibet stelt ik volgende vast: In november 2011 verliet u Tibet. U trok eerst naar Nepal en verbleef er vijf maanden. Vervolgens reisde u door naar India waar u een pelgrimstocht maakte. Daarna vestigde u zich in Dharamsala bij een streekgenoot. U verbleef in India tot 20 oktober 2013 (CGVS2 pp. 10-13).

Ik merk er echter ook over op dat u **geen duidelijk zicht heeft op uw verblijf sinds u Tibet hebt verlaten**. Uw opeenvolgende verklaringen hierover zijn immers niet consistent en tegenstrijdig. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verklaring punt 33) verklaarde u dat u **in november 2011 Tibet, VRC, verliet en dezelfde maand nog via Nepal naar India doorreisde en in India verbleef tot 20 oktober 2013**. Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (pp. 5-6) daarentegen verklaarde u dat u **na het verkrijgen van een pelgrimsdocument in de "Nelen Khang" ("Reception Centre") in Nepal naar India reisde, iets minder dan een maand in Bodhgaya verbleef, dan naar verscheidene plaatsen op pelgrimstocht ging en vervolgens terugkeerde naar Nepal waar u dan vijf maanden verbleef om dan opnieuw naar India, naar Dharamsala, te gaan waar u verbleef tot uw vertrek uit India**. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (p. 13) verklaarde u dan weer dat u **vijf maanden in Nepal verbleef en na de pelgrimstocht naar Dharamsala ging en niet weet hoelang u in Dharamsala woonde**. Bovendien is uw verklaring dat u de kalachakra-initiatie in Bodhgaya bijwoonde in november 2011 (vragenlijst punt 5, CGVS1 p. 5) niet in overstemming met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat die kalachakra-initiatie plaats vond in januari 2012.

Ook het feit dat u onduidelijk bent of u al dan niet bent geregistreerd bij de "Nelen Khang" in Nepal maakt dat u geen duidelijk zicht geeft op uw situatie sinds uw vertrek in 2011 (CGVS1 p. 5; CGVS2 pp. 11-12). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier is het overgrote deel van de Tibetanen die Tibet ontvluchten via Nepal geregistreerd bij de "Nelen Khang". U verklaarde daarover dat u naar de "Nelen Khang" in Nepal ging en na een uur een pelgrimskaart kreeg bij de "Nelen Khang" die er uit zag als een identiteitskaart en dat u daar misschien bent ingeschreven (CGVS2 p. 11). Uw verklaringen stemmen echter niet overeen met de procedure die Tibetanen, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, doorlopen Tibetanen bij de "Nelen Khang" vooraleer ze naar India trekken, ook diegene die louter op pelgrimstocht naar India gaan, een grondige screeningsprocedur. De registratieprocedure bij de "Nelen Khang" gaat gepaard met een uitgebreid herkomstonderzoek en na het doorlopen hiervan verkrijgen de Tibetanen de laatste 10 jaar

via de Indische ambassade in Kathmandu een "Special Entry Permit" (SEP) waarmee ze een vrije doorgang naar India krijgen. Deze SEP voorziet expliciet in een aanduiding voor "pelgrimage". U kan dit document niet neerleggen. U verklaarde dat "ze" dit document na de kalichakra-initiatie in Bodhgaya hebben teruggenomen. U kon echter niet aangeven wie dit document terug nam of waarom ze het terugnamen (CGVS1 p. 4, CGVS2 pp. 11-12). Ook werd u gevraagd om over uw registratie bij de "Nelen Khang" contact op te nemen met het Bureau van Tibet in Brussel. U verklaarde dit te zullen doen (CGVS2 p. 12). Tot op heden bracht u daar echter geen bewijs van aan.

Uit bovenstaande zaken moet ik concluderen dat u bepaalde informatie over o.a. uw reisdata en verblijfplaatsen sinds uw vertrek uit Tibet voor de Belgische autoriteiten achterhoudt en dit, zoals onderstaand aangetoond, om uw verblijfsstatus in India te verhullen.

Over de bescherming die Tibetanen in India genieten, blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt voor de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van een "Registration Certificate for Tibetans" (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India tegenwoordig over een RC.

U verklaarde dat u nooit in het bezit bent geweest van een dergelijke RC en dat u de RC niet kent (CGVS1 pp. 6-7, CGVS2 pp. 12-13). Deze verklaringen zijn om verscheidene redenen niet geloofwaardig. Het is immers niet aannemelijk dat u niet zou weten wat een RC is gezien het belang van dit document voor de Tibetanen in India, gezien uw verklaringen dat de politie in India constant naar uw verblijfsdocumenten kwam vragen en gezien uw verklaring dat u samen met de vrouw waarbij u in Dharamsala zou hebben verbleven een RC ging aanvragen maar het niet verkreeg omdat u geen schoolattest had en geen bewijs van inschrijving bij de Nelen Khang in Nepal en India. Het is bovendien niet te rijmen dat u enerzijds niet zou weten wat een RC is maar anderzijds er wel één ging aanvragen om een document te hebben waarmee u in India kon verblijven. Bovendien blijkt uit voorafgaande vaststellingen dat het niet geloofwaardig is dat u niet bent geregistreerd bij de "Nelen Khang". Verder wijs ik er op dat u in India geen verdere stappen zou hebben gezet om een RC te verkrijgen. Zo zocht u geen contact met de Centrale Tibetaanse administratie in ballingschap of Tibetaanse organisaties om uw probleem met uw RC helpen oplossen. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier helpt de CTA echter effectief bij het oplossen van dit probleem en kan ze het probleem in de meeste gevallen ook oplossen. Gezien uw vertrek uit India mede zou zijn ingegeven door het u ontbreken aan verblijfsdocumenten en de daaruit voortvloeiende problemen met de Indische politie (CGVS1 pp. 6-7) is het niet aannemelijk dat u de hulp van de CTA of Tibetaanse organisaties niet zou hebben proberen inroepen om een oplossing te zoeken voor dit probleem. Dit is des te meer zo omdat u minstens twee jaar in India verbleef en zoals boven uiteengezet hoogst mogelijks langer.

Ik wijs er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Ik mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en uw verblijfsstatus daar. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u mij te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België. Uw gebrek aan medewerking op dit vlak toont u verder aan door te verklaren dat u niet weet wat een "Green Book" is (CGVS2 p. 13). Dit document is, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, voor Tibetanen zo'n essentieel document dat het niet aannemelijk is dat u na een jarenlang verblijf in India als Tibetaanse uit de VRC, niet op de hoogte zou zijn van dit document. Bovendien verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 4) dat u geen "Green Book" had omdat u geen tijd had om er een te laten maken. Dit wijst er op dat u weldegelijk vertrouwd was met dit document. Ook dit wijst er op dat u voor de behandeling van uw asielaanvraag essentiële informatie achterhoudt.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u nooit in het bezit bent geweest van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan ik een land beschouwen als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan

genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hierboven uiteengezet kan ik India voor u beschouwen als 'eerste land van asiel'.

Over de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u India hebt verlaten omdat er zonder documenten geen toekomst was voor u, dat het niet zo comfortabel was om bij die vrouw in Dharamsala te wonen en dat u financiële problemen had (CGVS1 pp. 6-7). Dat u in India niet over verblijfsdocumenten beschikte, is, zoals boven uiteengezet, ongeloofwaardig. Dat het niet comfortabel was om bij die vrouw te wonen en dat u financiële problemen kende in India zijn asielmotieven die niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Deze motieven zijn louter van sociaaleconomische aard. Evenmin vormen ze een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde verder geen elementen aan waaruit blijkt dat uw dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande stel ik vast dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Over de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een "Identity Certificate" (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Ik stel vast dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals "geel" paspoort gereisd hebben niet geloofwaardig zijn. U was immers te onwetend over de gegevens in dit reisdocument. Zo wist u niet van welk land dit document was, wist u niet wat de geboorteplaats was vermeld in dit reisdocument, wist u niet of er een visum in het document was aangebracht en wist u niet of er oudere visa in stonden (CGVS2 pp. 12-14). Bovendien verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 8) dat er wel een visum moet in hebben gestaan want dat u anders niet naar hier kon reizen. U kon echter geen reisreden voor het uitreiken van dit visum opgeven (CGVS2 p. 14). U verklaarde tevens over deze zaken, behalve de naam en de geboortedatum, nooit op de hoogte te zijn gesteld (CGVS1 p. 8, CGVS2 p. 14). Dit laatste is niet aannemelijk. Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering zou in dat geval zeer reëel zijn en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis.

Bovendien is het niet aannemelijk dat u 1.150.000 Indische roepies (14.051 euro) zou hebben betaald om met behulp van een smokkelaar en een vals "paspoort" van India naar Frankrijk te reizen (CGVS1 pp. 7-8, CGVS2 pp. 13-14) terwijl u over de mogelijkheid beschikte om in India op een legale manier een internationaal reisdocument te verkrijgen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om

de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen namelijk een IC. Uw verklaringen over hoe u aan zoveel geld kwam zijn evenmin geloofwaardig. U verklaarde dat uw vader Chinees geld stuurde naar een monnik die dat geld aan de smokkelaar gaf (CGVS1 p. 8). U kon echter niet aangeven hoe uw vader zoveel geld kon betalen. Evenmin kon u aangeven in welk klooster in India die persoon monnik was (CGVS2 pp. 14-15).

In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde vermogen niet mijn appreciatie van uw asielmotieven in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers geen van bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en uw "hukou" tonen aan dat u afkomstig bent van Tibet, VRC en dat u over de Chinese nationaliteit beschikt, wat ik niet betwist. Ook de foto's staven mede uw herkomst uit Tibet, VRC. Het postpak toont louter aan dat u post ontvangt uit de VRC.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien ik India in uw geval kan beschouwen als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert een schending aan van de artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet en tenslotte van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 21 stukken.

Verweerder voegt bij een aanvullende nota van 19 februari 2015 drie rapporten met objectieve informatie.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij de laatste jaren voor haar vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Op het gehoor bij de commissaris-generaal verklaarde verzoekster nooit in het bezit geweest te zijn van een Registration Certificate (RC), *i.e.* de verblijfsvergunning die door de Indiase overheid aan de Tibetanen wordt uitgereikt (gehoorverslag 1, p. 6-7). De commissaris-generaal achtte dit ongeloofwaardig gezien *i)* verzoeksters verklaring daarvoor, namelijk dat zij geen Special Entry Permit (SEP) zou hebben verkregen hetgeen een voorwaarde is voor het bekomen van een RC, ongeloofwaardig is, *ii)* uit objectieve informatie is gebleken dat zowat elke Tibetaan in het bezit gesteld is van een RC en *iii)* de Tibetaanse Centrale Overheid in Dharamsala alles in het werk stelt om de Tibetanen in India te voorzien van de juiste documenten. Deze motieven vinden steun in de stukken van het administratief dossier en zijn deugdelijk. Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele poging om bovenvermelde motieven te ontkrachten. De commissaris-generaal kon in redelijkheid besluiten dat verzoeksters bewering nooit een RC te hebben gehad ongeloofwaardig is.

Ook verzoeksters bewering nooit in het bezit gesteld te zijn geweest van het reisdocument (IC) dat de Indiase overheid aan de Tibetanen uitreikt, is niet geloofwaardig. Terecht wijst verweerder erop dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit verzoeksters verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekster niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Vooreerst blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Tibetanen op basis van hun RC makkelijk een persoonlijk officieel reisdocument (IC) uitgereikt kunnen krijgen door de Indiase overheid, hetgeen hen in staat stelt om legaal het land te verlaten en terug binnen te komen. Dat verzoekster in deze omstandigheden zou hebben geopteerd voor een risicovolle reis met een vals paspoort en daartoe meer dan 14.000 euro te hebben uitgegeven (gehoorverslag 1, p. 7-8), is geheel onlogisch. Daarenboven blijken verzoeksters verklaringen met betrekking tot het valse paspoort waarmee zij zou gereisd hebben niet geloofwaardig aangezien zij geheel onwetend was over de gegevens die in dit paspoort werden vermeld. Indien verzoekster zoals zij beweert werkelijk een 'smokkelaar' zou hebben ingeschakeld voor zijn reis naar Europa, dan kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat deze niet alle nodige voorzorgsmaatregelen neemt om bij de individuele controles en grensinspecties te vermijden dat de asielzoeker en de smokkelaar tegengehouden worden. Aldus kan redelijkerwijs aangenomen worden dat de smokkelaar de asielzoeker een aantal essentiële gegevens in het paspoort zal bijbrengen, zoals de nationaliteit, naam, geboorteplaats, geboortedatum, visum, teneinde de vertrek- en aankomstcontroles in de luchthaven vlot en onverdacht te passeren. Dat

verzoekster kon reizen of het EU-Schengengebied kon binnenkomen met een vals paspoort zonder enige kennis te hebben van de gegevens in dit paspoort, is dan ook niet aannemelijk en doet, samen met de overige vaststellingen, vermoeden dat verzoekster niet met valse documenten reisde maar wel met haar eigen IC, dat zij achterhoudt om een aantal essentiële gegevens ten aanzien van de Belgische overheden te verhullen.

Hoe dan ook, uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota van verweerder blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster wijst weliswaar naar een rapport van een Zwitserse NGO waarin wordt gesteld dat *“een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven”* (stuk B. 5), doch deze stelling is vooreerst *in casu* niet van toepassing, gezien verzoekster om bovenvermelde redenen niet aannemelijk maakt India te hebben verlaten zonder IC, terwijl deze stelling daarenboven lijnrecht ingaat tegen de informatie van de commissaris-generaal, die gebaseerd is op rechtstreekse communicatie tussen CEDOCA en de Indiase ambassade. Uit die communicatie blijkt duidelijk dat de ambassade bij het uitreiken van duplicaten van een IC geen rekening houdt met de manier waarop de betrokkene India zou hebben verlaten (*ibid.* p. 21). Waar verzoekster tot slot stelt dat de commissaris-generaal *“geen garantie heeft gevraagd”* aan India om haar de mogelijkheid te geven naar India terug te keren, merkt de Raad op dat uit voormelde informatie duidelijk blijkt dat Tibetanen een recht op terugkeer hebben, gesteld dat zij de nodige administratieve stappen daartoe ondernemen bij de Indiase diplomatieke post van het land waar zij op dat ogenblik verblijven teneinde de nodige documenten daartoe te verkrijgen, zijnde een duplicaat van het IC en een terugkeervisum (*ibid.*, p. 19). Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal op gebrekkige of foutieve feitenvinding is gestoeld, noch slaagt zij erin om zelf met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat de bescherming die India aan de Tibetanen biedt, niet voldoet aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG en van de adviezen van het UNHCR daaromtrent (stuk B. 15). Verzoekster merkt dienaangaande op dat *i)* India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en Tibetanen er derhalve niet kunnen genieten van de bescherming die dat verdrag met zich meebrengt, *ii)* Tibetanen er geen doeltreffende doch slechts een preciaire bescherming genieten, *iii)* de bescherming slechts tijdelijk is en niet duurzaam, *iv)* Tibetanen afgezonderd leven in kolonies zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in het land, en tenslotte *v)* geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties.

Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de

Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoekster in het bezit is van een geldig RC, door India effectief werd gedeporteerd naar China. Waar verzoekster wijst op "*bronnen die melding maken van deportaties van Tibetanen naar China*" en daartoe verwijst naar stuk B. 5 gevoegd bij haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat geen van de vermelde gevallen slaan op een effectief uitgevoerde repatriëring van een Tibetaan met geldig RC.

Wat betreft verzoeksters stelling dat de bescherming van Tibetanen er niet doeltreffend is, doch slechts precair, stelt de Raad vast dat de stellingen die verzoekster daaromtrent in zijn verzoekschrift weergeeft geen weerslag vinden in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat de bescherming die India *de facto* aan de Tibetanen biedt louter het "*dulden*" betreft van die gemeenschap op haar grondgebied, zonder dat er enige wettige garantie bestaat en dat er zelfs een grote kans bestaat dat deze bescherming zal verminderen en uiteindelijk verdwijnen gelet op de betere betrekkingen die India sedert kort met de Chinese Volksrepubliek onderhoudt. Verzoekster verwijst hiertoe naar stukken die wijzen op onzekerheid hierover bij de Tibetanen en op verbeterde betrekkingen tussen de Volksrepubliek China en India (stukken B. 3 en 4). Dienaangaande dient opnieuw te worden gewezen op wat supra reeds werd uiteengezet, meer bepaald dat Tibetanen thans genieten van een grondwettelijke waarborg van het non-refoulementprincipe en er bovendien uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de verblijfsrechtelijke positie van de Tibetanen mettertijd verbetert en meer verankerd wordt aangezien de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) wordt gekoppeld. In zoverre verzoekster er in haar verzoekschrift tenslotte op wijst dat "*de gevolgen van het niet bezitten van een RC zeer ernstig zijn en het risico inhouden van gevangenneming en uitwijzing naar Tibet*", verwijst de Raad naar hetgeen sub 2.3.2.1. werd uiteengezet, en waarin is gebleken dat i) het ongeloofwaardig is dat verzoekster geen RC had in India en ii) verzoekster haar verblijfsrecht opnieuw kan opnemen indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel. Wat betreft het heropnemen van dat verblijfsrecht, merkt de Raad nog op dat op de website van het Indiase "*Bureau of Immigration*" concrete instructies worden gegeven over de administratieve stappen die Tibetanen dienen te ondernemen die terugkeren uit het buitenland en die de termijn voor hernieuwing van hun RC (gedurende hun verblijf in het buitenland) zouden hebben laten verstrijken (*ibid.* p. 11). Waar verzoekster tot slot wijst op een "*permanent gevoel van onzekerheid*", waarvoor zij verwijst naar stuk B. 1 gevoegd bij zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat dit stuk gedateerde informatie bevat (d.d. juli 2009), die om die reden geen afbreuk kan doen aan de actuele informatie toegevoegd aan het administratief dossier (d.d. 26 juni 2014).

In zoverre verzoekster betoogt dat het verblijfsrecht slechts periodiek is en daardoor geen "*recht is voor permanent wettig verblijf*", merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aan de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen geen voorwaarden gekoppeld zijn en dat de verlenging in de praktijk een formaliteit betreft die verplicht is voor elke Tibetaan en die "*gemakkelijk*" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt "*routineus en gesmeerd*", terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Uit dezelfde informatie blijkt dat ook wie met een SEP kort verblijf (uitgereikt voor pelgrimage of studie) India binnenkwam, na de beëindiging van de studie of de pelgrimstocht zonder enig probleem een 'Long Term Stay RC' verkrijgt, waardoor "*Niemand verklaarde tijdens de*

Cedocommissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Bovendien voorzien de Tibetaanse autoriteiten (CTA) in gratis bijstand voor Tibetanen die problemen zouden krijgen bij het verwerven of verlengen van hun RC. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast succesvolle onderhandelingen op een hoger niveau op (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekster levert afsluitend in haar verzoekschrift weliswaar kritiek op de manier waarop de commissaris-generaal zijn informatie heeft bekomen, doch slaagt er niet in aan te tonen dat deze op incorrecte feitenvinding is gestoeld, noch om zelf met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde onbeperkt verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Hoe verzoeksters verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stuk 16) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikken of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

In zoverre verzoekster betoogt dat het verblijfsrecht van Tibetanen in India slechts geldt voor bepaalde beperkte plaatsen ("*colonies*"), zonder het gewaarborgde recht zich binnen India te kunnen verplaatsen, merkt de Raad vooreerst op dat uit verzoeksters relaas is gebleken dat zij zonder enig probleem binnen India reisde. Verzoekster leidt uit stuk 5, bijgevoegd bij zijn verzoekschrift af dat "*de RC (Tibetanen) slechts toelaat te leven in een bepaald deel van India*" en dat "*ze eerst moeten de toelating krijgen van de lokale autoriteiten*", doch uit lezing van het bewuste stuk blijkt dat hierin wordt vermeld dat Tibetanen kunnen rondreizen maar een wijziging van woonplaats moet laten bevestigen door de lokale autoriteiten. Daarenboven blijkt ook uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier geenszins dat het verblijfsrecht van Tibetanen geografisch zou zijn ingeperkt, doch integendeel dat de Indiase overheidsinstructies een meldings- en registratieplicht voorzien voor Tibetanen die binnen India willen verhuizen naar een ander district (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 12). De Raad leidt hieruit af dat Tibetanen met een RC wel degelijk een verblijfsrecht hebben voor het ganse Indiase grondgebied, doch onderworpen zijn aan een louter administratieve registratieplicht in geval van een verhuis naar een ander district.

Wat betreft verzoeksters stelling dat Tibetanen in India "*vrezen voor hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluiting en talrijke discriminaties*" (verzoekschrift p. 7), stelt de Raad vast dat de toelichting van deze stelling in het verzoekschrift (p. 15-18), zich louter beperkt tot algemene socio-economische grieven en een beklag over het verschil in rechten die Tibetanen als niet-ingezetenen genieten in vergelijking met Indiase staatsburgers. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie of bijkomende wettelijke voorwaarden voor het verwerven van onroerende goederen die in het verzoekschrift als "discriminaties" worden aangemerkt) maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Geen enkel stuk dat verzoekster bijbrengt vermag tot slot haar stelling te staven dat Tibetanen in India "*geconfronteerd worden met willekeurige opsluiting*".

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die zonder enige voorwaarde verlengbaar is, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulementbeginsel kan rekenen. Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat India de Tibetanen zou vervolgen, noch dat deze aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Inzake verzoeksters vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoekster in de loop van haar asielaanvraag aflegde, blijkt dat zij haar eerste land van asiel had verlaten omdat zij er niet over documenten beschikte en er daardoor geen toekomst had en tevens gezien zij in India financiële moeilijkheden ondervond.

Wat betreft de vermeende ontstentenis van verblijfsdocumenten verwijst de Raad naar wat onder 2.3.2.1. werd gesteld, namelijk dat aan verzoeksters bewering geen RC gehad te hebben geen enkel geloof kan worden gehecht. Wat betreft de financiële moeilijkheden die verzoekster ondervond, kon de commissaris-generaal verder terecht opmerken dat dit een migratiemotief betreft dat geen verband houdt de criteria voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster bijkomend dat Tibetanen leven in overbevolkte kolonies in moeilijke leefomstandigheden, zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in dat land. Tibetanen zouden er gebukt gaan onder talrijke beperkingen op hun menselijke rechten en vreezen voor hun leven en hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties. Verzoekster merkt verder op dat *“hun rechten en vrijheden beperkt worden op algemene wijze”*, in het bijzonder het *“recht op vrije meningsuiting, vereniging, verplaatsing, arbeid, onderwijs en eigendom”*. Verzoekster meent tot slot dat de fysieke integriteit en veiligheid van Tibetanen in India worden bedreigd door Indiërs. Verzoekster verwijst voor dit alles naar de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt. Tot slot merkt verzoekster op dat het cedoca-rapport waarop de commissaris-generaal zijn oordeel baseert tot stand gekomen is op basis van gebrekkig onderzoek en dat *“talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten van dit rapport tegenspreken”*.

De Raad merkt vooreerst op dat de schrijvende situatie die in het verzoekschrift wordt geschetst geen weerslag vindt in de verklaringen die verzoekster in de loop van haar asielprocedure heeft afgelegd. Het louter verwijzen naar algemene informatie kan op zich geen vrees voor vervolging, noch een risico op ernstige schade in verzoeksters hoofde aantonen, nu een dergelijke vrees of risico uit de verklaringen die verzoekster in de loop van haar asielprocedure heeft afgelegd niet blijkt. Wat betreft verzoeksters stelling dat de Tibetanen geen rechten hebben in India, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier daartegen dat *“Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”* en dat Tibetanen er *“vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”*, terwijl er *“geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht”* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 26-27-28). Verzoeksters beweringen aangaande de precare levensomstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap staan verder haaks op de levensomstandigheden die blijken uit dezelfde objectieve informatie. Daaruit blijkt onder meer dat de Tibetanen in de regio's waar zij zich gevestigd hebben in een betere socio-economische situatie verkeren dan de andere vluchtelingengemeenschappen, er in en rond de ‘settlements’ de controle hebben verworven over de lokale bedrijven en er zelfs Indiërs tewerkstellen. Hierdoor zouden de Tibetanen bij de autochtone Indiërs het imago gekregen hebben van meer kansen te krijgen dan de Indiërs, hetgeen door die laatsten als onrechtvaardig wordt gevoeld en zelfs aanleiding heeft gegeven tot gewelddadige confrontaties. Het *“economische succes”* van de Tibetaanse gemeenschap zou te wijten zijn aan *“de massale influx van buitenlandse hulp, het teruggestuurde geld van familieleden, het hoge opleidingsniveau van de Tibetaanse gemeenschap en het voor handen zijn van moderne technologie in die gemeenschap”* (‘COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014’, p. 22). Ook het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zoals sub 2.3.2.2. reeds uiteengezet werd. Voor wat betreft de inperking van de vrije meningsuiting en het recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden kan worden vastgesteld dat verzoekster nooit eerder verklaard heeft aan dergelijke acties te hebben deelgenomen. In zoverre verzoekster verwijst naar stelselmatige bedreigingen van de fysieke integriteit van Tibetanen door Indiase staatsburgers merkt de Raad op dat dit evenmin blijkt uit haar verklaringen, terwijl een systematische vervolging van de Tibetaanse gemeenschap door Indiase staatsburgers evenmin blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit die informatie dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele problemen kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase autoriteiten. Verzoekster toont aan de hand van de citaten weergegeven in haar verzoekschrift en de daarbij gevoegde stukkenbundel geenszins aan dat de

levensomstandigheden van de Tibetanen in India dermate slecht zijn dat er sprake zou zijn van ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen waarbij de menselijke waardigheid zou worden geschonden. Dit blijkt evenmin uit haar verklaringen tijdens het gehoor waar zij geenszins heeft aangetoond dat zij dermate gediscrimineerd werd in India of dat haar persoonlijke levensomstandigheden dermate zouden zijn dat er sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade. In zoverre verzoekster tot slot de CEDOCA-informatie zelf bekritiseert en zegt dat deze op basis van gebrekkig onderzoek tot stand is gekomen en in strijd lijkt met talloze internetbronnen, kan worden vastgesteld dat dit algemene kritiek betreft en dat verzoekster nalaat te preciseren welke bepalingen niet correct zouden zijn. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt verder dat die informatie gebaseerd is op een *Joint Fact Finding Mission* die heeft plaatsgehad in maart 2012, waarbij verschillende personen en organisaties werden geraadpleegd van zowel de Indiase autoriteiten en de Central Tibetan Administration alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en andere personen en dus niet hoofdzakelijk van de Indiase autoriteiten zoals verzoekster meent te moeten stellen in haar verzoekschrift. Verzoekster slaagt er aldus niet in om aan te tonen dat de algemene situatie voor Tibetanen te India dermate precair is dat zij oploopt tot 'vervolging' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en dit noch omwille van de socio-economische omstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap, noch omwille van het andere juridische regime waaraan zij als ingezetenen zonder de Indiase nationaliteit zijn onderworpen.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoekster dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat zij vervolging vreest omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep gelet op de veelvuldige discriminaties waar Tibetanen het voorwerp van uitmaken in India. Een vluchteling dient immers zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep te bewijzen. Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu* is vastgesteld, is het behoren tot een bepaalde sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling; dit dient dan ook niet verder onderzocht te worden.

2.3.4. De talrijke rapporten die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.5. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER